

то престигна и Георги изъ Влашко съ своите момци. Дружината ни едногласно избра пакъ Георгия за войвода. Захванахме да ходимъ по горите и по планините; но потерите бѣха до толкова чѣсти, щото ние нидѣ не можѣхме да са задържиме — сѣка недѣля трѣбаше да имаме по една или по двѣ битки. И така, ние бѣхме длжни почти сѣка недѣля да мѣняваме мѣстото си: ходихме въ шуменско, ходихме въ тѣрновско, ходихме въ филибелишко—на сѣкаде зло. За два мѣсѣца ние промѣнихме десетъ мѣста и на десетъ мѣста трѣбаше да са биеме. Най-послѣ дойдохме къ тѣрновско и запрѣхме са между Елена и Беброво. Трѣбаше да вардиме пѣтьтъ, който води изъ Беброво въ Сливенъ. Нарѣдихме и стража; но въ тоя сѣщи день дойде при насъ единъ отъ нашите стражари и ни обади, че изъ Сливенъ иде противъ насъ голѣма потеря. Войводата ни заповѣда да са нарѣдиме и да са приготвиме, и ние тутакси исплнихме волята му. Ударихме са. Отъ пѣрвото наше нападение паднаха двама убити и двама ранени. Азъ гледахъ да удара предводителтъ, и исплнихъ желанието си. Куршумтъ ми го удари въ дѣсната рѣка, и той испусна оружието си. Послѣ тая загуба неприятелите ни са разбѣгаха кой на кадето знаеше. И така, побѣдата стана наша; но тая побѣда бѣше твѣрде нещастна, защото ние изгубихме войводата си. Турскиятъ куршумъ го бѣше погодилъ право въ сърцето. Никога нѣма да заборава тоя нещастенъ за насъ день! Когато закопахме скѣпниятъ за насъ юнакъ, то дружината са обѣрна камъ мене и помоли ма да ѣ бѣда войвода. Сѣгла-